

קדוש ישראל

אה"ח 1234567

דברים שאמרתי במקהלות עם במלאות כ"ח שנים להסתלקותו של האדמו"ר הנערץ מגור, רשכבה"ג הגה"ק רבי ישראל אלטר זצוק"ל, בעל ה"בית ישראל" קדוש עליון ומנהיג פלא, אשר הקים עולה של תורה וקדושה, יראה ויהדות בארץ ישראל אחרי השואה האיומה, וקומם בה דורות חדשים כבתחילה

אוצר החכמה

א. מלכות

בגמרא ברסות [נח]. למדנו: "רב ששת סגי נהור חזה. הוה קאזלי כולי עלמא לקבולי אפי מלכא, וקם אזל בהדיהו רב ששת. אשכחיה ההוא צדוקי. אמר ליה: חזבי לנהרא, כגוי לייא. אמר ליה: תא חזי דידענא טפי מינך. חלף גינדא קמיינתא, כי קא אושא, אמר ליה ההוא צדוקי: השתא קא אתי מלכא. אמר ליה רב ששת: לא קאתי. חלף גינדא תניינתא, כי קא אושא, אמר ליה ההוא צדוקי: השתא קא אתי מלכא. אמר ליה רב ששת: לא קא אתי מלכא. חלף תליתאי, כי קא שתקא, אמר ליה רב ששת: ודאי השתא אתי מלכא.

אמר ליה ההוא צדוקי: מנא לך הא. אמר ליה: דמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, דכתיב: צא ועמדת בחר לפני ה' והנה ה' עובר ורוח גוזלה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ה'. לא ברוח ה'. ואחר הרוח, רעש. לא ברעש ה'. ואחר הרעש אש. לא באש ה'. ואחר האש, קול דממה דקה."

כל הבא בחצרות ה' בבית מלכות גור, חש בבואה של הגמרא הנזכרת. המון משתוקקים לראות את זיו הקודש, לחזות בנועם ה' הקורן על פניו של הרבי הנערץ. מבקשים ומייחלים להביט ולו לרגע קט בדמות המלכותית. ברגע זה נשמע השקט. קריאות של אנשים שבוודאי רואים את כניסתו לבית המדרש, ומשתיקים את רחש הקהל. כנראה שהרבי נכנס. גם השעון מחזק את ההשערה הזו.

אך לא, הוא עדיין לא נכנס. יש לשער שאחד מהמקורבים יצא מהחדר הפנימי, ומראה הדלת הנפתחת הטעה את הציבור. שוב בפתאומיות פסק הרעש, כעת כבר ברור כי זה הוא. שומעים קולות חזקים הקוראים בתקיפות לשקט. לא. שוב אין התחושה צודקת.

[יחזיק 1234567]

והנה באחת, הס. דממה מוחלטת. הרבי צוער. הוא נבנס פנימה לבית המדרש, סוקר את ה"עולם". כל מי שזוכה שעיני הצדיק קולטות אותו, חש זכות עצומה, מצוי בתענוג עילאי, נמצא בארמון המלכות. ומצד שני מרגיש מבט של "וסוקר הכל". של משפט ודין האופף אותו מכף רגל עד ראשו. היודע את מעשיו, המבין את כל מחשבותיו, כעין הבזק. מדין של מלכות. המעמד המדהים הזה, מרים ומרומם, מעלה את המתעלה, את מבקש האמת, לעולם גבוה. הוא באחת מתנתק מהבלי עולם הזה, הוא שוכח את עברו וכל הוויתו מתמלאת ברגשות עילאיים, קדושים ונשגבים. הוא ליד האדמו"ר הנערץ.

הכל מצוי שם, בגור. רוח, רוחניות. רעש, אולי ביטוי מרחשו של עולם המעשה. אש. הרבה אש, אש קודש שבכוחה לשרוף כל רע. לבער כל טומאה. ומאידך, אש להבעיר לכבות. ללהט ולהלהיט את אש הנשמות. אך הכל בקול דממה דקה. גם הרעש. ויותר מכל, עושה המבט החודר, ללא מילים, בקול דממה דקה. כח של מלכות. ומראהו כעין הבזק, הכל מהיר, זריז וחריף. כי רוח קוצק מרחפת באוירה. קוצה של מלכות קוצק, פשיסחא. מלכות קדם.

[אוצר החכמה]

ב. אחרי השערוריות

למדנו בגמרא יבמות [סב:] והיה העולם שמם. אמרו, שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אגטי פרס וכולן מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם.

והיה העולם שמם.

היה זה אחר שואת תלמידי רבי עקיבא. בתקופה קצרה, בין פסח לעצרת נפטרים בחטף רבבות תלמידי חכמים צעירים. עשרים וארבעה אלף תלמידים של רבי עקיבא. והיה העולם שמם. עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום. ושנאה להם. והם הם העמידו תורה אותה שעה.

והיה העולם שמם.

אחרי החורבן. אחרי העקידה הנוראה של יהדות אירופה ובמרכזם שלשת מיליוני יהודי פולניה. אחרי השערוריות, כביטוי של בעל ה"אמרי אמת", אביו הקדוש. והיה העולם שמם. כי אין איש מאמין שמה שהיה הוא שיהיה. ששוב יראו קדרים של פרחי חסידות. ששוב יפרחו מרכזי תורה. שתשוב רוח היהדות לאיתנה כשוך השריפה האיומה.

הבוחר בעמו ישראל באהבה, בחר בעבדו ישראל באהבה. ושלח בידו של רבי ישראל אלתר זצוק"ל לפיד אש לעמו ישראל, שעל דגלו כתוב לאמר:

עוד ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים, קול תורה וקול קדושה. קול יראה ועול מלכות. וכל העם רואים ומודים. כי נתן חכמה בלבם ותקוה לעמו. [1234567]

נאמר: ולא יקרא עוד שמך יעקב, כי אם ישראל. כי שרית גם יכולת לשרו של עשיו, הוא אדום, הוא עמלק, הוא העורר השטני בן דורנו. משמיד היהודים. ועקיבא, הן אתיות יעקב א, הן. כלומר יעקב ועוד משהו, הוה אומר רמז לישראל. כנאמר: לא יעקב כי אם ישראל.

וקם הבית ישראל, ונטע שוב בבית ישראל תורה בטורה, תשוקה לקדושה, בלב עם שנמצא שם ומשתומם.

קם וקומם. רץ וריצה רצוצים מצוררים. קם וחבש שבוירי לב וחבושים. ביקר אצל בודדים וגלמודים. קם ועורר שרידי קהילות להקהל ולעמוד על נפשם יחד עם רבם גם אם הוא תשוש ניצול גיא ההריגה. אסף וליכד שארי חסידים שנספו חבריהם ואפסו סיכוייהם להתאסף שוב עם אדמו"רם. אחר שנפח ברבנים אלו והאדמו"רים הללו רוח של תקווה ועוז, רוח של כבוד, כבוד חכמים.

אוצר החכמה

והיה העולם שם. עד שבא רבי עקיבא
אצל רבתינו שבדורם ושנאה להם. והם הם העמידו תורה אותה שעה.

ג. מאסף לכל המחנות

שנינו בגמרא גיטין [סז]. תניא איסי בן יהודה היה מונה שבחן של חכמים: רבי עקיבא, אוצר בלום. אומר רש"י: כך מפורש באבות דרבי נתן, למה היה ר' עקיבא דומה, לעני שנטל קופתו ויצא לשדה. מצא שעורים, קצר ונתן בה. מצא חיטין, נתן בה. וכן פולים וכן עדשים. וכשבא לביתו, בירר כל מין ומין לעצמו.

כל בחור וטוב נקרא אל הדגל. והיה מבקש ה' נמשך לגור. הרבי מחפש שרידים. ה"גערער רעבע" אוסף אוצרות. הוא מושכם בדרכים שונות ואולי אף מושכם בציציות ראשם. שוב הומות הדרכים למפתנו. אל דלתו מגיעים נמשכים כאל אבן שואבת, כמו אל האבן שבצוארו של אברהם אבינו. יהודים ובני ישיבה מגוונים שונים מקהלים שונים. כלל ישראל, מקהל עדות. ורבים רבים מחוגים רחבים החלו להתקרב לאשו הגדולה.

ידו שלוחה לכל מרכז יהדות בארץ וגם בעולם. שלוחיו מקרבים בתורים ברחבי עולם הישיבות, הוא יודע כל פרט ולכל פרטיו. הוא מתייצב בירושלים ומצודתו פרושה ברחבי תבל.

ד. הבוקר אור והאנשים שולחו

"וישכם משה בבוקר" מלמד שכל עליותיו, בהשכמה היו

פארטאג'ס.

מי לא שמע בגער את המושג הזה: פארטאג'ס. דומה שאין תרגום שיוכל לתרגם אותו. נדמה שמי שלא חווה אותו לעולם לא יוכל לחוש את משמעותו. לקום פארטאג'ס, ללמוד תורה בהשכמה, אולי להכנס אל הקודש פנימה, בשעה שכל מלכי מזרח ומערב עדיין ישנים את שנתם. עדיין נמים את הלילה, עדיין הם בחושך. עדיין כבולים בתרדמתם. ובגור התעוררות גדולה. לימוד בוער בבית שברחוב רלב"ת, אור גדול דולק שם.

אין מקום בבית מדרש. הרבי יוצא. הרבי נכנס. אתה נכנס אל חדרו של הרבי, ואתה נקשר לאגדה ששמה: כוס תה. ואולי פעם תדע אלו מלחמות ניהל הסטרא אחרא מול אותו מפעל קדוש. נגר אותה יצירה טהורה ופארטאג'ס שמה.

אח"ח 1234567

כי אכן זו מלחמה להשכים קום כשמסביב הכל חושך ואפילה. אולם העולם עדיין טהור. לקום כך, הרי זה ראשית העבודה. הרי הוא הסעיף הראשון בשו"ע: יתגבר כארי משנתו, ויהיה הוא מעורר את השחר. עבודה כזו בראשית היום נותנת עוצמה וחיות לכל היום לחי.

פארטאג'ס: לפני היום. הוא פני היום. פנים החיים.

עוד מלה שגורה היתה בפיו. תהיה יהודי. אומנם בלשונו ביידיש, זה צלצל טוב יותר, חזק יותר, תובעני יותר, יתרה מזו, כשהוא אמר אותה, הועברה בה גם עוצמה. גם חיזוק. גם קבלת ממנו כוח להיות יהודי. וגם הבנת משמעות רחבה במושג הזה. להיות יהודי.

ה. כל מקום שנותנין בו את עיניהן

איתבו תריסר שנין במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי, דמית קיסר ובטיל גזירתיה. נפקו. חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף. [שבת לג:]

כוח מיוחד היה בו לאדמו"ר ה"בית ישראל", עינים דקדושה. כבר קודם המלחמה, כבן הרבי בפולין, נחשב לחריף בדורו, וכל הקרב אליו, נשרף היה בלהט נשמתו החצובה באש מזבחות. נשרף נצרב, עוזב חיי שעה ודבק בחיי עולם.

וכשיצא את חמורה, כשהסתיים משפט הגיהנום, בשכלתה השואה מבית ישראל, קם בכוחו זה וכל מקום שניתן בו עיני הצדיק, מיד נשרף בלהט הקודש. כל מי שראה שנתן בו

הרבי את עיניו, מיד עזב חיי שעה ודבק בחיי עולם. אם לא הוא, אזי ילדיו, אם לא הם אזי נכדיו. כדברו תמיד:
תן לי הנפש והרכוש קח לך. תביא אלי את הילדים.

ועיני אש קדושה זו, היתה תשובת המשקל לעינויי אש השואה האיומה. תרופת המשכל. שגם הוא שיכל ושתה את כוס התרעלה עד תומה, אך כמעט שלא נודע כי בא אל קרבו. בן ובת היו לו, מיוחדים במינם בכל כישוריהם וכשרונותיהם, צניעותם ומעלותיהם. אולם נלכדו בעוונות, עם אימם, רעייתו, ושאר בית ישראל בשריפה הנוראה. ונותר הוא לבדו במחנה, במלחמה.

ועיניו אלו הרימו מאשפתות. ודברי הגמרא: הבטה קני בהפקר. נעשו אצלו לקנין. כי במבטו קנה אנשים מהפקר. כי במבטיו הציל יהודים מהפקר, מהפקרות, מהתפקרות. כי לפיד אש היה. ואולי לא לחינם אותיות שמו: ישראל, הן אותיות: אש לר"י. ונשארה דמותו חקוקה לנצח בלהבת הסנה שלא אוכל.

[אוצר החכמה]

[אחית 1234567]

* * *

דומני שדבר התורה היחידי שזכיתי לשמוע ממש מפיו הקדוש בבירור היה כך:
"קרוב ה' לכל קוראיו". אומרים חז"ל במדרש: יכול לכל, ת"ל "לכל אשר יקראהו באמת"
[א"כ, מה הפשט כאן, הלא סתירה בביכול מרישא לסיפא]
אלא, לכל קוראיו, איך, באמצעות אלו שקוראים באמת. וקולעים הדברים עליו.

* * *